

Üç Çıra

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kimi zaman sinirlenen bir insanın, anne-babanın ya da arkadaş grubundan birinin karşısındakine “Allah belanı versin” diyebildiğini duyarız. Esasen konumuz müminin bela okuyup okuyamayacağı değildir ancak şu kısmını irdeleyelim: Bir anne, çocuğuna “Allah belanı versin” dediğinde ne istediğini biliyor mudur acaba? Bu bela nedir? Mesela “sivrisinek ısırısın seni” demek gibi bir şey midir?

Allah Teâlâ anaların beddualarını hep kabul etse de istenen bedduaları verseydi dünyada insan kalır mıydı acaba? Bir insana “Allah belanı versin” derken Allah’ın kim olduğunu ve belasının neye benzeyeceğini hiç tefekkür ettik mi? Çok sinirlenmiş olmak, defalarca uyarmak acep yine de beddua dilemeyi haklı kılacak kadar orantılı bir çaba mıdır? Bu ‘bela’ denen şeyin korkunç ötesi olabileceğini çünkü Allah yaparsa bunu gramajla tartıp metreyle ölçmenin hiç mümkün olmayacağını düşünebiliyor muyuz?

Anne-babanın çocuğuna beddua etmemesi gerektiğinden söz etmiyoruz; bir şeyi Allah yaparsa o nedir, bunu anlayacak ümmet miyiz, bundan söz ediyoruz. Cehennem, yakmak, azap etmek... bunlar bir ülkenin hapishanesine düşmek ve elektrikli cop ile işkence görmeye benzer mi sanıyoruz? Cennet, ırmaklar, Allah’ın rahmeti ve cemalini görmek, Resûlullah ile buluşmak... bize ne ifade ediyor? Köyümüzün çam ağaçlarının altındaki bahçemize mi benzetiyoruz bunları?

Korkarak ve Allah’tan hayâ ederek söylemeliyim ki başımıza gelen musibetlerden biri de Allah’a ait işleri sıradanlaştırmamızdır. Nimet vaat ediyor Allah, bize rahmet edeceğini buyuruyor da biz bunu tıpkı bir annenin çocuğunu okşayarak şefkat göstermesi gibi mi anlıyoruz? **Mahşer yerinde uzun bir süre beklemekten bahsettiğinde Rabbimiz, veznede fatura ödemek için dikilmek dolayısıyla beklemeye alışık olduğumuzu mu düşünüyoruz? Kıyamet gününde terden sıırıslamak olup adeta boğulacağımızı haber veriyor Allah, biz ağustos ayında İstanbul zaten çok sıcak olduğundan buna mı benzetiyoruz o sıcaklığı? Ya da cennetteki üzümlerden bahseden Kur’an’ın, İzmir üzümünden söz ettiğini mi sanıyoruz? Hâşâ.**

Bu soruların cevabını anlamak için şurayı iyi tespit etmek lazımdır: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashab-ı kirama sabah namazına kalkmalarını emir buyurmuştu. Peki bu insanlar namaza kalkmak için cep telefonlarının alarmını mı kuruyorlardı veya her gün onları kaldıracak birini mi tutuyorlardı? Nasıl olup da her gün aynı saatte namaza yetişiyorlardı? Üstelik bu insanlar gündüzlerini tarlada çalışarak, ortalama elli derece sıcaklığın yaşandığı bir şehirde geçiriyorlardı –ya da yüzlerce kilometre mesafedeki bir cihada gidiyor yahut dönüyorlardı.

Allah aşkına, sabah namazına nasıl kalkabiliyorlardı? Nasıl? Üstüne üstlük, aralarından biri namaza geç kalınca onun yeri belli olduğundan, geç kaldığını anlayabilecek kadar cemaatte devamlılık kazanmış kimselerdiler.

Yukarıdaki sorunun cevabı şudur: Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlara cennet vaat ettiğinde bu vaadi “bizim hurmalıklar gibi yeşil bir yerdir” zannetmiyorlardı. Allah ve onun cenneti, eşî benzeri olmaz bir yerdir; buna iman ediyorlardı. Bu kimseler içkicilik ve başka türlü berbatlıkla dolu hayat yaşayan kişilerdi, ne onlar ne babaları çocukluktan itibaren Resûlullah’ın eli altında yetişmiş değerli insanlar değildiler.

Konumuzu anlamak için şu örneğe dikkat ediniz: Bir keresinde Efendimiz aleyhissalatu vesselam, parmağında altın yüzük olan bir adamla musafaha ettikten sonra elindeki yüzüğü tutmuş, “sizden biriniz, ateş olduğunu söylediğim bir şeyi niye parmağına koyar ki?” buyurarak yüzüğü yere bırakmış

ve oradan ayrılmıştı. Yani erkeklerin altın yüzük takmasının haram olduğu hükmünü hatırlatmış oldu. Bu hadiseye şahit olan arkadaşları, o sahabiye, “yüzüğü al da hanımına verirsin” demişler. Zira yasak erkeklerdir, kadınlara değil.

Fakat o sahabinin verdiği cevaba dikkat ediniz: “Resûlullah’ın attığına bir daha tutmam” diyor ve yüzüğü düştüğü yerde bırakarak oradan ayrılıyor.

Zihinlerinde ikinci ve yarı kaçamak bir yol aramamışlar, madem ateştir, öyleyse ateşle oynanmaz diye düşünmüşler. Mesele hemen kapanıvermiş.

Çocuklarımızı evdeki elektrik temas edebilecek noktalara karşı uyarırken korktuğumuz kadar cehennemden korksaydık biz de onlarla birlikte evliya olurduk. Çünkü buradaki ana mesele elektriğin çarpacağına inandığımız oranda cehennemin çarpıp perişan edeceğine imanımızın aynı olmamasıdır. Bunlar birbiriyle kıyaslanması dahi mümkün şeyler olmamalarına rağmen cehennemin yakıcılığına iman, en azından elektrik çarpmasının korkutuculuğu kadar görülmemektedir. Elektriğin ‘belki çarpmaz’ diye bir rahatlığı üzerimizde hiç görülmez, iyi biliriz ki tutulduğunda kesinlikle çaracaktır. Lâkin cehenneme gelince bin bir sigortamız var, biri rastlamazsa öbürü rastlar sanıyoruz.

Kardeşlerim,

Hocasından talebesine, kadınından erkeğine hepimiz ümmet olarak ‘fabrika ayarlarımıza’ dönmek zorundayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi dinlediğimizde Allah’ı dinler gibi dinleme şuurumuzu yeniden yerleştirmeliyiz. Şeytan becerip zihnimizi esnetmiş, ardından belli sızmalar ve sloganvari ifadelerle zihniyetimizi alabora etmiştir: “Bu ayetin aslında başka manası da var... hadismiş, ayet değil... başka içtihatlar da var...” Böylece cennete giden yolumuza kendi elimizle barikatlar koymamız gerçekleşmiştir. Gelin görün ki kıyamet gününde hiç kimse, “şeytanı getirin de beni nasıl kandırdığını anlatsın, masum olduğum ortaya çıksın” diyerek suçsuzluğunu iddia edemeyecektir.

Cehennemden korkma oranımız -hiç olmasın- elektrikten korkmamız kadar var mı? Bu soru bütün Müslümanlar’ın, Allah konuştuğunda onu ne kadar dinlediklerinin resmî cevabıdır. Yoksa lafla, duygusal canlandırmalarla kendimizi kandıramayacağımız gibi sonucu da değiştiremeyiz. Ebu Bekir radiyallahu anha ait muhteşem sahneleri dinlerken gözümüz elbette yaşarır, kahkahayla gülecek hâlimiz yoktu herhâlde! İnsan filmde bile görse duygusallığı yoğun sahnelere ağlayabilir; bu imana ölçü değildir. Ölçü, faizle yüzleştğinde onu bin watt elektriğe tuttuğunda hissedeceği şekilde hissetmektir. Yoksa Ebu Bekir radiyallahu anha ait hatıraları dinlerken hassaslaşan Müslüman’ın, ona ait başka birtakım hatıralardan hiç nasiplenememesi büyük bir çelişki olarak kimsenin gözünden kaçmaz: Onun adına parasını çalıştıran bir işçisi, bir keresinde ikram etmek için Ebu Bekir radiyallahu anha getirdiği yiyeceği yedikten sonra onu nereden satın aldığı sorusuna, “Müslüman olmadan önce biriyle kumar oynamıştım, yendiğim kişi bana borcunu ödememişti, o borcu şimdi ödedi de o parayla bu yiyeceği aldım” cevabını verince Ebu Bekir radiyallahu anha, “eyvah, beni helak ettin!” diyerek parmağını gırtlığına kadar sokarak yediğini istifra etmiş.

İman işte budur. Ebu Bekir radiyallahu anhdan alınacak ders de budur. Nitekim o, haram bir şeyin mideye girdiği zaman müminin vücudunda ve zihninde nelere sebebiyet vereceğine dair hadisleri dinlemiş, dinleyince de o hadislerin zayıf mı şişman mı olduklarıyla hadisin haber verdiği gerçekten daha fazla ilgilenme ihtiyacı hissetmemişti.

Herkes kendi kendini test etmelidir: Cehennem beni ne kadar tehdit ediyor, cennet ne kadar umutlandırıyor? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hanımına ve kızına, “Rabbiniz için hazırlık yapın, kıyamet gününde bana güvenmeyin” buyuruyorken sen nasıl olur da hocana, hocanın seni cübbesinin altına alıp garantide tutacağına güvenirsin?

Düştüğümüz bataklık çok kötüdür; cennet ve cehennem bize ashab-ı kirama ettiği kadar tesir etmemektedir. Bu sefer de onlar gibi ibadet edemememiz sonucu doğmakta, onları ayrıcalıklı kılan “yakarım” tehdidini duyunca bir volkanın ortasına düşmüş gibi korkma ve cennette nimetlere mazhar olma vaadiyle de keyiflenme hissi bizde bulunmadığından ibadet hayatımız bundan müteessir olmaktadır. İman öyle olunca şehitlik, namaz, sadaka ve diğer bütün emirler tereyağından kıl çeker gibi yapılabiliyordu. Sabah namazına kalkıp camiye gitmek adeta ziyafete gider gibi hevesle yapılabilen bir işti. Riyadan bunun için uzak duruyor, Müslümanlıklarını gösterişsiz yaşıyorlardı, yine aynı sebepten. Onlardan sonraki iki nesil de aynı duyguları yaşayıp aynı zihniyetle ibadet ediyordu. Bebekliğinde Ömer radiyallahu anhin kucağına oturma talihine ermiş, ashab-ı kiramdan sonraki neslin en büyüğü olan Hasan-ı Basrî rahmetullahi aleyhi tarif ederken, “cehennemde beş-on bin sene yanmış da dünyaya yeniden gelmiş biri gibiydi” diyerek onun Allah korkusunu anlatırlar.

Allah’ı böyle bilen adama “çocuğun bir düğünü var zaten, çok da abartmayalım” dedirtebilir miydiniz? “120 metrekairelik evde dört kişi yaşayamıyoruz, 130 metrekairelik ev için kredi alalım” der miydi böyle biri?

On sekiz yaşındayken korktuğumuz yirmi beşinci yaşa geldiğimizde esnemekte, çoluk çocuk sahibi olana kadarsa unutulmaktadır. Şeytan becerip kuvvet ve yoğunluğumuzu düşürmekte, cehennem dendiği zaman titreyen ellerimizi yerinde sabitlemektedir. Bu müminin bir nevi alzheimer olmasıdır; akıl varken kullanamamak. Müminler, kendi aileleriyle dünyayı kurtaramazlar belki ama ailelerini kurtarabilirler. Allah’ın ayetlerinden ne anladığımız, böyle mi olmamız gerektiği, fakirken korktuklarımızın biraz elimiz bollaşınca unuttuklarımız arasına girmesi, bunu ne hakla yapabildiğimiz, gençliğinde Allah’tan utanan biriye torunları olduğunda hadisleri dinlerken ayak ayak üstüne atan birine dönüşme değişiminin hangi cüretle yaşanabildiği kendi içimizde ve ailemiz içinde konuşulabilir.

Keban barajından gelen elektriğin İstanbul’daki bizi çarpabileceğine ihtimal veriyoruz da cehennem ‘çok uzaklarda’ bir yer gibi mi geliyor? Cehennem burnumuzun dibinde ve ölür ölmez gerçek olacak bir şey değil midir? Günlük hayatımız boyunca bütün Müslümanlığımızda ölçü olarak bu alınmalı, korkuda cehennem ve ferahlıkta cennet vaadi ciddiyetle zihinde, kalpte yerleşmelidir. Hatta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile cennette buluşma ümidi, cehennemün ürkütücülüğünden daha etkili bir uyarı olmalıdır bizim için. Onun ne büyük bir buluşma olacağını düşünerek hayatımızı dizginleyebilmeliyiz: İnsanoğlunun efendisiyle buluşabilmek ve Havz-ı Kevser’in suyunu onun elinin uzattığı tasta içebilmek... bunu tasavvur etmek Müslüman’ın uykularını kaçırmaya yetmelidir. Yalnızca cehennem korkusuyla ilerlemek bir nevi çocuk tesellisidir; nihayetinde müjdenin etkisi, ateşin tehdidinden güçlü durmalıdır.

Dünya bizi kendi oksijeninin içine çok fazla almış durumdadır. Dünya kimliğimizi eritiyor, eriyoruz. İlla Kudüs turuna katılacağız da Kudüs’e gidip Yahudi’ye lanet edeceğiz... otur yerinde lütfen yahu! Yahudi senin buradaki mahallene gelse semtin ahlaksızlığından bunalır da kaçır adeta ama sen bütün sorumluluğunu halletmek için illa Kudüs’e mi gitmek zorundasın? Bu bir avuntuya dönüşmüş alışkanlıklarımızdandır.

*

Hadis kitaplarımızdan Müslim, Tirmizî ve Nesaî’de rivayet edilen bir hadis-i şerifi müminler olarak fabrika ayarlarımızı hatırlatmada uyarıcı olarak kullanabiliriz. Her Müslüman kendini kontrol ve idare konusunda bu hadis-i şeriften yardım alabilir.

Efendimiz aleyhissalatu vesselamın vefatından sonra uzun yıllar yaşayan Ebu Hureyre radiyallahu anh, o senelerden birinde, mescitte oturuyorken uzaktan gelen biri yanına yanaşmış ve “senden rica ediyorum, bana bir dostundan söz naklet” demiş. Ebu Hureyre “olur” dedikten sonra derin bir nefes

çekmiş ve konuşamamış. Bunun üzerine adam ricasını tekrarlamış. Ebu Hureyre yine “olur” dedikten sonra yine konuşamamış.

O zat bu hadiseyi anlatırken Ebu Hureyre’den bir hadis yahut söz söyleyerek ona nasihat etmesini üçüncü defa rica ettiğini, uzaklardan gelen biri olduğunu söyledikten sonra Ebu Hureyre’nin bir “ah!” çekip yere yığıldığını naklediyor. Hemen o mübarek sahabiyi kaldırmış ve başını yasladıktan sonra ayılmasını beklemişler. Kendine geldikten sonra şöyle söylemiş:

Bir gün Resûlullah ve ben burada yalnızdık. Bana “Ebu Hureyre, sana bir şey anlatayım mı?” buyurdu, ben de onu şimdi size anlatacağım. Resûlullah aleyhisselam şöyle buyurdu:

Ebu Hureyre, Allah’ın cehennemi ilk tutuşturacağı üç kişi kimdir biliyor musun? Çok Kur’an ezberleyen, ömrü Kur’an okuyarak geçen bir adamı Allah huzuruna çağırarak ve ona, “Kulum, dünyadayken ben sana kitabım Kur’an’ı ezberleyecek ve gece-gündüz okuyacak imkân vermemiş miydin?” buyuracak. O kul, “vermiştin ya Rabbi” diye cevap verecek. Allah Teâlâ da “sen ne yaptın peki?” buyuracak. Adam, “okudum ya Rabbi, hafız oldum” deyince, Allah Teâlâ o kuluna “yalan söylüyorsun!” buyuracak ve orada hazır bulunan melekler de “yalan söylüyor ya Rabbi, okurdu ama sesi güzel densin, harçlık verilsin ve insanlar ‘maşallah’ desinler diye okurdu” diyecekler. O adamın boynu bükülecek.

Ve Allah Teâlâ, “nimetimin karşılığında bana değil insanlara gösteriş yaptın, şimdi o insanların bulunduğu yere git” diyerek onun cehenneme atılmasını emredecek. Cehennemi tutuşturacak ilk çıra bu kişi olacak. Demek ki cehenneme girecek ilk insan iyi bir hafız-hoca-âlim kişi olacak.

Ebu Hureyre radiyallahu anh devam ederek Allah Teâlâ’nın ikinci olarak huzuruna bir şehidi çağıracağını anlatıyor. ‘Allah yolunda ölmüş’ o kişiye de dünyadayken verdiği nimetler karşılığında ne yaptığını soracak. O kişi, “kanlarım üzerimde ya Rabbi, senin yolunda şehit oldum” diye cevap verince Allah ona da “yalan söylüyorsun, sen benim için şehit olmadın!” buyuracak ve orada bulunan melekler dahi “evet ya Rabbi, bu senin için şehit olmadı, oraya şu şu amaçlarla gitmişti, isabet aldı ve öldü” diyecekler. Allah Teâlâ, “benim için iş yapanlar şimdi cennette, senin gözüne girmeye çalıştıkların ise cehennemde, sen de oraya git” diyecek ve ‘şehit’ de cehenneme atılacak.

Üçüncü bir kul huzura çağrılacak ve Allah ona da “Dünyada çok kimseye vermediğim kadar mal verdim mi sana?” buyuracak. Adam cevaben “verdin ya Rabbi” deyince Allah ona onca malla ne yaptığını soracak. Adam, “ya Rabbi, senin meleklerin de şahittir, bütün akrabalarım sıla-i rahim yapar, ihtiyacı olanları gözetir, zekâtımı hiç eksik etmez, sadakalar verirdim” deyince, Allah ona da “yalan söylüyorsun” buyuracak, “onları ben nimet verdim diye, rızamı kazanmak için yapmadın!” İnsanların gözüne girmek, forslu olmak için yaptığı işlerden ötürü onun cehenneme atılmasını emir buyuracak.

Kıyamet gününde ve milyarlarca insanın hesabının görülmesi için beklediği yerde gerçekleşecek bu manzarayı anlatan hadis-i şerifi, âlim olan ve hayır sahibi kimselerin bile Allah ile ilişkilerinin laubalilikle sınındığı ve toplumun algısının Allah’ın vaadinden değerli tutulduğu ortamda yaşarken iyi düşünüyor olmalıyız. Hacca giderken dahi gösterişin hatta neredeyse bando takımıyla uğurlanmanın dahi normal sayılabileceği kadar sessizlik ve tevazunun kaybolduğu bir toplumda, kabul edilip edilmediği ve oradayken büyük günahlara girip girmediği belli olmayan bir hac ibadeti bile bu kadar sulandırılmışsa hadis-i şerifin bahsettiği akıbeti uğramak kuvvetle muhtemel demektir. İhlası kaybolmuş ibadet, plastik çiçek gibidir. O kokmaz, tabii değildir.

Ebu Hureyre’nin bu hadisi anlatmadan önce niçin bayıldığını herhâlde anlamışızdır: Kendisinin o çıra vazifesi görecek üç tür insandan biri olduğu ihtimalinden korkuyor. Biz de bu hadisi okuyoruz ama onun gibi etkilenmiyoruz; çünkü ondaki iman ile bizdeki aynı kuvvette değil. Efendimiz aleyhisselamın

mübarek eliyle göğsünü okşadığı, duasına mazhar olmuş bir sahabi böyle hissediyor. Çocuğun elektrikten korkmadığı gibi çocuklaşmış kafalarsa cehennemden korkmuyorlar.

İbadetlerin, hele Kur'an okumak, Allah yolunda şehit olmak ve sadaka vermek gibi eşsiz ve büyük ibadetlerin karşılığını vermekte böyle yapan Rabbimiz diğer ibadetlerde kim bilir nasıl yapacaktır. Hadis-i şerif, "dünyada ihlassız, riyakâr ve başkalarına gösteriş için ibadet edenlere kıyamet günü Allah, 'benim ortağa ihtiyacım yoktu ki insanları bana ortak ettin' buyuracaktır" diye haber vermektedir.

Bu nedenledir ki mümin namazı Allah için kıldığı, sadakayı Allah için verdiği gibi eşine de Allah için tebessüm eder. Eşi dudağını bükse bile onun mantığı "zaten eşi istediğinden değil Allah böyle emrettiğinden dolayı" tebessüm etmektir. Allah'tan karşılık beklediği için de ecrini Allah'tan alır. Zira işi kim için yaptığı önemli olandır, gerisinin önemi yoktur. Kaynanası ziyarete geldiğinde eşine narin sözler söylemek ama onlar gider gitmez asik suratlı, kaba hâline dönmek kaynanayı kandırmaktır, evet, ama bu önceki ve sonraki günlerde yani kaynana orada değilken de nasıl olduğunu kaydeden melekleri hesaba katmamaktır.

İbadetler Allah için yapılan işlerdir ve kul dünyasından sıyrılmalıdır. Kur'an'dan, hacdan, şehitlikten, zekâtan, sadakadan, ana-babaya hizmetten diğer her işimize varıncaya kadar... Yaşlı ana-babası olan, onlara adeta bebek gibi hizmet ederek bakımlarını geciktirmeyen evlat, Allah'ın emrettiği bir işi yapıyordur; dolayısıyla karşılığı sözgelimi Kur'an okumak, hacetmek gibidir ve Allah'tan alınacaktır. Nafile ibadetler planında, hacetmek ile ana-babaya hizmet etmek arasında fark yoktur, ana-baba hizmeti o kadar büyük ve muhteşem bir ibadettir. Hatta ana-babaya hizmet etmek yüz kere umreye gitmekten daha değerli olabilir bile.

Fakat şurası var ki artık takatten kesilmiş, bakıma muhtaç anneye hizmeti, "değil mi ki benim anamdır, öyleyse hizmetin en güzeline layıktır ve ben onu en ufak kiri bile bulunan yatakta yatırmam, icabında her gün yatağını temizlerim" hassasiyetiyle yürütmek ve "abimler gelecek, yengem bu yatağı kirli görmesin" ya da "millet görürse ne der" türünden bir başka endişeyle uygulamak, her ikisi de sonuçta anneye temizlik hizmeti olmakla birlikte asla denk değildir. İkincisinin Allah katında beş kuruş değeri yoktur. Velew ki anam, kirli ve temiz yatak ayırımını akıl edemeyecek durumda olsun, anam olması itibarıyla hizmete layıktır.

Bütün sorunumuz Allah'ın bizde ne kadar hatırı olduğu, cennet vaadi ve cehennem ürkütücülüğünün üzerimizde, hayatımızın içinde ne derece etkisinin hissedildiğidir. Bu sorun çözüldüğünde okuduğumuz Kur'an ile Arş'a kadar yükseldiğimizi hissederiz, dinlediğimiz fıkıh hükümlerinden zevk alırsınız.

O zaman Müslümanlığımız cehennemleştirilmiş bir dünyada yaşarken bile mutluluk kaynağımıza dönüşür. O zaman fetvanın 'kolay' olanını aramak telaşına düşmeyiz ve anlamış oluruz ki kolay fetva bulduğuşa Allah'tan uzak kalınmaktadır.

O zaman hacca gitmeyi şenliğe gider gibi ilanlar, duyurular, tekrarlarla bağırarak yapmayız. Yapılan iyiliğin, yaptırınının bilinmemesi nispetinde kıymetli olduğunu anlarız. Allah için ibadet böyle olur. Yaptırdığı iki metre karelik şadırvana seksen santimlik levha astırarak hayratını cümle âleme ilan etmenin peşinde koşmayız. İbadetler sadece Allah için ve onun şeriatına uygun yapıldığında değerlidir; Rabbimiz neyi, nasıl, nerede, ne zaman istediyse onu yapaninkine kulluk demektedir. Bizim keyfimize göre belirlenen kulluk çalınlıktan başka şey değildir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.